

“Θέλω τη σύζυγό μου! Εγώ, Κύριε μου, τη συγχωρώ! Εσύ δεν θα τη συγχωρήσεις;”

[/ Ορθόδοξες Προβολές](#)

Συνάντησα στη ζωή παράδειγμα γνήσιου και αληθινού συζύγου, που με συγκλόνισε. Το αναφέρω γιατί δεν πρέπει να αποσιωπηθεί. Ζούσε εδώ στη χώρα μας ένας πραγματικός κύριος, που στο χαρακτήρα του περιέσωζε όλη την ανθρώπινη τελειότητα με τη βοήθεια της Χάριτος του Χριστού. Στην ηλικία των τριάντα ετών, έκρινε ότι ήταν έτοιμος να προχωρήσει σε γάμο. Ώς πιστός επέμενε με πολλή προσευχή και δέηση στον Κύριό μας, να τον φωτίσει και να τον βοηθήσει στο σκοπό του. Περίστρεψε στη διάνοιά του τα λόγια της Γραφής «παρά Κυρίου αρμόζεται γυνή ανδρί» (Παρ. 19,14).

Αποφάσισε να προχωρήσει. Ήταν πεπεισμένος ότι το πρόσωπο που του προξένεψαν

το έστειλε ο Θεός. Έγινε με πολλή ευλάβεια ο γάμος αφού τηρήθηκαν όλοι οι κανόνες των χριστιανικών μας αρχών. Αν και η σύντροφός του ήταν μικρότερη κατά δέκα χρόνια, δεν το έλαβε υπ' όψιν, έχοντας σταθερή πίστη στη θεία πρόνοια. Συχνά δε της φερόταν σαν να ήταν κορούλα του. Αυτή έκανε λαθάκια, γιατί φαινόταν ζωηρούλα, αλλά ποτέ δεν τον απασχόλησαν λόγω της αγάπης του.

Κοινωνικές υποχρεώσεις τον ανάγκασαν, επειδή ήταν μέτοχος μεγάλων επιχειρήσεων που βρίσκονταν στο εξωτερικό, να μεταβεί εκεί. Με την προσευχή του και πιστεύοντας πάντοτε στην πανσωστική πρόνοια του Θεού, πήρε τη σύζυγο του μαζί του. Σε λίγο καιρό η νεαρή σύζυγος άρχισε να δυσσαρεστείται. Υποπτευόταν ότι την πήρε μαζί του για να τη χωρίσει από το περιβάλλον της. Προσπάθησε να την καθησυχάσει αλλά δεν το κατόρθωσε. Η σύζυγός του μόνη της έφυγε και επέστρεψε στην Ελλάδα.

Θέλησε να ζήσει την ελευθερία σύμφωνα με τα πάθη και τις συνήθειες που είχε μάθει· κάποιοι, ειδικοί σ' αυτά, την παρέσυραν και κατέληξε να εργάζεται σε ένα καζίνο ως κοινή γυναίκα.

Ο ιδανικός σύζυγος και ομολογητής δεν έπαυσε να προσεύχεται και να αγωνίζεται πνευματικά γι' αυτήν κάθε μέρα. Η προσευχή του ή μάλλον η κραυγή του προς το Θεό ήταν πάντοτε η ίδια: «Κύριε μου, θα επιμένω να σε εκβιάζω για τη σύζυγό μου. Το ιερό σου λόγιο ότι “παρά Κυρίου αρμόζεται ανδρί γυνή”, δεν θα σβήσει ποτέ από το είναι μου. Άκουσε την προσευχή μου, τη δέηση μου, την ικεσία μου. Τί Κύριε μου, αν πλανήθηκε μια νεαρή κόρη; Εγώ προσεύχομαι γι' αυτήν και δεν θα παύσω να κλαίω “ενώπιον σου ημέρας και νυκτός”. Θέλω τη σύζυγό μου. Εγώ, Κύριε μου, τη συγχωρώ. Εσύ δεν θα τη συγχωρήσεις; Δεν θα τη θεραπεύσεις; Προς τί, Πανάγαθε Δέσποτα η “άφατος” σου κένωση; Δεν βγήκες αναζητώντας το “απολωλός”, το “πεπλανημένο”, το άρρωστο; Ομολογώ μπροστά στην Παναγαθότητά σου ότι δεν θα παύσω να σε ενοχλώ, εάν δεν μου επιστρέψεις τη νόμιμη σύζυγό μου».

Συνέχισε, ο ήρωας αυτός, για δυο χρόνια να προσεύχεται, να κλαίει, εκβιάζοντας τα σπλάγχνα του γλυκύτατού μας Σωτήρα Χριστού. Στο διάστημα αυτό της επιμονής του ενήργησε η Χάρις. Ξύπνησε η κόρη από τον κατήφορο και την πτώση και ομολόγησε με στεναγμούς ότι «τώρα πρέπει ο Θεός να κάμει άλλη κόλαση, γιατί αυτή που υπάρχει, είναι μικρή για μένα»! Με δειλία, χωρίς θάρρος, αποφάσισε και έγραψε ένα γραμματάκι, στον κλαίοντα σύζυγο: «Δεν τολμώ να σε ονομάσω σύζυγο, γιατί δεν έχω δικαίωμα, αλλά αν επιστρέψω, δεν με δέχεσαι ως υπηρέτρια;». Μόλις πήρε αυτός το γράμμα γαλήνεψε και πίστεψε ότι έφτασε η ώρα του τέλους. Της απαντά με τη φυσική του πάντοτε τρυφερότητα: «Αγάπη μου,

γιατί έχασες το θάρρος σου; Δεν σε έστειλα εγώ για διακοπές και περιμένω με αγωνία τη σύζυγό μου, την αγάπη μου, τότε θα γυρίσει στην αγκαλιά μου;».

Μετά την επιστολή πήρε το θάρρος και του απάντησε. «Έρχομαι σύντομα».

Συνεννοήθηκαν για την ημέρα της αφίξεως και την περίμενε στο αεροδρόμιο. Μόλις βγήκε αυτή και τον συνάντησε, έπεσε κάτω και άρχισε να κτυπιέται και να κλαίει γοερά. Τότε την πήρε στην αγκαλιά του και παρηγορώντας την έφτασαν στο αυτοκίνητό τους. Την έβαλε να καθίσει δίπλα του. Και όλο την παρηγορούσε, πείθοντάς την να μη θυμάται τίποτα από τα παλιά και ότι «η μετάνοια όλα τα θεραπεύει, αφού θα αγωνιζόμαστε μαζί».

Με αυτή τη στοργή και τρυφερότητα έφτασε η νύκτα. Μόλις έκλεισε τα μάτια του, ο ήρωας αυτός της αυτοθυσίας και της αγάπης, «ηρπάγη εις θεωρίαν και ανήλθε μέχρι τρίτου ουρανού». Δεν μπορούσε να περιγράψει και να διηγηθεί όσα η θεία Χάρις τον αξίωσε. Είδε τις χορείες των αγίων, τα «μένοντα αγαθά των σεσωσμένων» και όλη τη θεία αγάπη που τον κρατούσε σε έκσταση.

Τότε πραγματικά ελεεινολόγησα την αθλιότητά μου και είπα: καυχάσαι μάταια, καλόγερε, για τη ζωή σου, ενώ αυτός με μια θυσία ανέβηκε μέχρι «τρίτου ουρανού». Ιδού ένα παράδειγμα και μια εικόνα του πραγματικού συζύγου και ανδρός. Μετά αυτή η κορούλα αποδείχθηκε η ιδανικότερη σύζυγος.

Γέροντος Ιωσήφ Βατοπαιδινού, «Συζητήσεις στον Άθωνα», Ψυχωφελή Βατοπαιδινά 13